

The Holy See

PAPA FRANJO

ANGELUS

Trg Svetog Petra

Nedjelja, 13. kolovoza 2023.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem se Evandjelju pripovijeda o posebnom Isusovom čudu: on, po noći, hodeći po vodama Galilejskog jezera ide u susret učenicima koji jezerom plove lađom (usp. *Mt* 14, 22-33). Zapitajmo se: zašto je Isus učinio tu gestu? Radi spektakla? Ne! Pa zašto onda? Možda iz hitne i nepredvidive potrebe, da pomogne svojim kojima se protivni vjetar prepriječio na putu? Ni zbog toga, jer sam je Isus bio taj koji je sve isplanirao, koji ih je nagovorio da isplove navečer, čak ih je – kaže se u tekstu – na to „prisilio“ (usp. r. 22). Možda zato da im pokaže veličinu i moć? To zvuči tako jednostavno ali to nije njemu slično. Zašto je, dakle, to učinio? Zašto je htio hodati po vodi?

Iza čina hodanja po vodi krije se neizravna poruka koju nam valja dokučiti. U to su doba, naime, velika vodena prostranstva smatrana sjedištima zlih sila kojima čovjek nije mogao ovladati; ponori su, osobito ako je njima bjesnila oluja, bili simbol kaosa i dozivali su u pamet tamu podzemlja. Učenici se pak nalaze usred jezera u mrkloj noći: obuzima ih strah da će potonuti, da će ih zlo progutati. I u tom trenutku dolazi Isus koji hoda po vodi, odnosno iznad tih sila zla, On hoda iznad sila zla i govori svojim: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ (r. 27). Sve je to poruka koju Isus daje nama. Evo značenja toga znaka: zle sile, koje nas plaše i koje ne uspijevamo nadvladati, s Isusom smjesta gube na veličini i snazi. On, hodajući po vodi, želi nam reći: „Ne bojte se, vaše sam neprijatelje podložio pod noge svoje“ – lijepa poruka: „tvoje sam neprijatelje podložio pod noge svoje“: ne ljude!, to nisu ti neprijatelji, nego smrt, grijeh, đavao: to su neprijatelji ljudi, naši neprijatelji. I Isus satire neprijatelje poradi nas.

Krist danas ponavlja svakom od nas: „*Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!*“. Drugim riječima, hrabro, zato što sam ja tu, zato što više nisi sam u nemirnim vodama života! Što nam je dakle činiti kad se nađemo na pučini i prepušteni na milost i nemilost protivnih vjetrova? Što učiniti u strahu, koji predstavlja ta pučina, kad se vidi samo tamu i osjećamo se izgubljenima? Moramo učiniti dvije stvari koje učenici čine u Evanđelju. Što čine učenici? *Zazivaju i primaju* Isusa. U najtežim trenucima, u trenucima najveće tame, u oluji, zazvati Isusa i primiti Isusa.

Učenici *zazivaju* Isusa: Petar hoda kratko po vodi prema Isusu, ali ga zatim obuzima strah, počne tonuti i tada zavapi: „Gospodine, spasi me!“ (r. 30). Zaziva Isusa, zove Isusa. Lijepa je ta molitva, kojom izražavamo sigurnost da nas Gospodin može spasiti, da On pobjeđuje naše zlo i naše strahove. Pozivam vas da je i mi sada ponovimo: *Gospodine, spasi me!* Zajedno, tri puta: Gospodine, spasi me, Gospodine, spasi me, Gospodine, spasi me.

A potom učenici *primaju* Isusa u lađu. Najprije zazivaju, a zatim primaju Isusa na lađu. U tekstu se kaže da, čim je Isus ušao, „utihnu vjetar“ (r. 32). Gospodin zna da lađi života, kao i lađi Crkve, prijete protivni vjetrovi i da je more kojim plovimo često uzburkano. On nas ne čuva od napora plovidbe, naprotiv – Evanđelje to naglašava – tjera svoje da isplove: to jest, poziva nas da se suočimo s teškoćama, tako da i one postanu *mjesta spasenja*, zato što ih Isus pobjeđuje, da postanu prilike za susret s njim. On nam, naime, u trenucima tame dolazi u susret, tražeći da ga primimo, kao one noći na jezeru.

Zapitajmo se dakle: kako se ponašam kad sam obuzet strahovima, kad me snađu teškoće? Idem li dalje sam, svojim vlastitim snagama, ili zaufano zazovem Gospodina? Kakva je moja vjera? Vjerujem li da je Krist jači od valova i protivnih vjetrova? Ali prije svega: plovim li s njim? Prihvaćam li ga, dajem li mu mjesta u lađi života – nikada sam, uvijek s Isusom – povjeravam li mu kormilo?

Neka nam Marija, Isusova majka, Zvijezda mora, pomogne tražiti Isusovo svjetlo dok prolazimo kroz tmine.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

Još jedan tragičan brodolom dogodio se prije nekoliko dana u Sredozemnom moru: život je izgubila četrdeset i jedna osoba. Spomenuo sam ih se u svojim molitvama. I s boli i sramom moramo reći da je od početka godine već gotovo dvije tisuće muškaraca, žena i djece izgubilo život u tom moru pokušavajući doći do Europe. To je otvorena rana naše ljudskosti. Podupirem političke i diplomatske napore kojima se tu ranu nastoji iscijeliti u duhu solidarnosti i bratstva, kao i

predano zalaganje svih onih koji rade na sprječavanju brodoloma i spašavanju migranata.

Sutra, uoči svetkovine Uznesenja Blažene Djevice Marije, u Bafoussamu u Kamerunu održat će se hodočašće za mir u zemlji još uvijek pogođenoj nasiljem i ratom. Pridružimo se molitvi našoj braći u Kamerunu da, po zagovoru Djevice, Bog podupre nadu naroda koji već godinama trpi otvori putove dijaloga za postizanje sloge i mira.

Molimo i za razorenu Ukrajinu, koja toliko pati u ovom ratu.

Želim također zajamčiti svoje molitve za žrtve požarâ koji su poharali otok Maui na Havajima.

Upućujem sada svoj pozdrav svima vama, Rimljanima i hodočasnicima iz raznih zemalja. Posebno pozdravljam neke grupe koje su sudjelovale na Danu mladih u Lisabonu... Mnogo ih je! Vidim zastave... Poljska, Meksiko, Argentina, Italija, Salvador, mnoge! Pozdravljam i svećenike i mlade iz Salvadora koji su baš sjajni, zatim studente s Ibero-američkog sveučilišta u Puebli, u Meksiku kao i mlade iz Tajvana. Dobar vam hod želim!

I želim vam svima ugodnu nedjelju. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!